

ἡ ἀλόη αὐτὴ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιοσημείωτα φυτὰ, τὰ ὅποια φυτόνουν εἰς τὴν γῆν. Τὰ φύλλα τῆς αὐξήθεντα ἔχει ἕκαστον ἕως ἑξὸς ποδῶν ὕψους, κατ' ἕτος φυλάττουσι τὴν θέσιν των, ἕως οὗ τὸ φυτόν κατανήσει εἰς τὴν ὠρίμασίν του, ἡ ὅποια γίνεται ἀπὸ δέκα ἕως πεντήκοντα ἔτη καὶ πολλάκις ἕως ἑβδομηκοντα. Ἄφου, ὡς εἴπομεν, αὐξήθη ἔντελως, ἀνθεῖ διὰ μιᾶς μὲ ἀξιοθαύμαστον μεγαλοπρέπειαν, καὶ τότε μετὰ τινὰ καιρὸν καταστρέφεται!

Τὸ στέλεχος τοῦ ἄνθους τούτου εἶναι κάποτε δεκαπέντε μέτρα ὕψηλόν. Ἐκτὸς τῆς ὠριότητος καὶ τῶν διαφόρων μεταμορφώσεων, τὰς ὁποίας λαμβάνει ἕως οὗ ἀναπτύχθῃ, εἶναι καὶ ἀξιοσημείωτον διὰ τὰς ὠφελίμους ιδιότητάς του. Ὁ χυλὸς τοῦ φύλλου τοῦ δίδει ὑγρὸν τι, τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται παρὰ πολὺ οἱ Μεξικανοὶ, ἀλλ' ἐὰν τὸ μεταχειρίζονται διὰ κἀλὸν ἢ διὰ κακὸν αὐτοὶ τὸ γνωρίζουσι.

Ἀπὸ τὰς ἵνας δηλ. τὰς λεπτάς κλωστής τῶν φύλλων κατασκευάζουσι χονδρὰ ὀχιονία, τὰ δὲ στελέχη τοῦ ἄνθους ἔηραινόμενά χρησιμεύουσιν εἰς διαρκέστατον στέγασμα οἰκιῶν. Ἀπὸ τὰ φύλλα αὐτὰ ἐκβάλλουσιν ἐν ἐκχύλισμα, τὸ ὅποιον σχηματίζουσιν εἰς σφαίρας καὶ χρησιμεύει ὡς σαπῶνιον. Τὰ χλωρὰ φύλλα συναγόμενα καὶ κοπτόμενα εἰς μικρὰ κομμάτια δίδονται πολλάκις ὡς τροφή εἰς τὰ κτήνη, καὶ μὲ τὸν μυελὸν τοῦ στελέχους ἀκονίζουσι τὰ ξυράφια ἀρκετὰ καλὰ.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἀλόη, ἐν καὶ ἀνθεῖ μίαν φοράν καθ' ἑλὴν τῆς τῆν ζωῆν, ἄνθεῖ ὅμως διὰ κάποιον σκοπὸν, καὶ ἐκτιμᾶται πολὺ. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀπὸ μίαν μεγάλην καὶ καλὴν πρᾶξιν ἀποκτᾷ τις ἐνίοτε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς ἑλὴν τοῦ τῆν ζωῆν. Ἀλλὰ τὰ μικροτέρας ἀξίας ἄνθη εἶναι πολὺ τιμιώτερα, διότι ἀνοίγουσιν εἰς ἡμᾶς τὰς νέας καὶ εὐώδεις ἀποθήκας των κατ' ἕτος, καὶ διαχύνουσι τὴν εὐωδίαν των ὀλοκλήρους ἑβδομάδας. Ὄτω καὶ πᾶσα μικρὰ πρᾶξις ἀγαθοεργὸς, καθὼς καὶ ἡ ἀγαθὴ προαίρεσις διασπείρονται ὀλοκλήρους ὥρας καὶ ἡμέρας, καὶ συντελοῦσι πολὺ περισσότερο εἰς τὸ ὅλον τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, παρὰ ἐν ἡ δύο ἔργα διαρκοῦς φήμης.

πολλοῦ συνειθισμένους εἰς τὸν ἐπιτακτικὸν τόνον, δὲν κατεφρόνει, οὐδὲ παρέδλεπε τὰς μικρὰς ἐν τῷ βίῳ φιλοφρονήσεις. *Α! πόσον ὀλίγα παῖδιά πράττουσιν οὕτω! Πόσον σκληρὸν καὶ ἐπιτακτικὸν τόνον πολλάκις μεταχειρίζονται τινὰ πρὸς τοὺς μικροὺς των ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, καὶ ἐνίοτε πρὸς αὐτὰς τὰς μητέρας των! Αὐτὰ προσταζοῦσιν οὕτως. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι κακὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν καὶ δεικνύει φύσιν μοχθηρὰν καὶ σκληρὰν καρδίαν. Εἰς πᾶσαν οἰκιακὴν ὀμιλίαν ἐνθυμοῦ τὸ — «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἢ Σᾶς παρακαλῶ.» Ἄν τὸ μεταχειρίζῃσαι πρὸς πάντας τοὺς ὑπηρετοῦντάς σε, πιστεύσον ὅτι αὐτὸ τὸ «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἢ Σᾶς παρακαλῶ» δὲ σὲ κάμῃ νὰ ὑπηρετηθῇς καλλίτερον παρὰ ὅλοι αἱ θυμῶδεις καὶ προστακτικαὶ λέξεις τοῦ λεξικοῦ. Ποτὲ μὴ ληθμόνει ταῦτα τὰς λέξεις, «Ἐὰν εὐαρεστήσῃς, ἢ Σᾶς παρακαλῶ.» Ὁμίλει ἡδέως· εἶναι καλλίτερον νὰ ἀρχῆς διὰ τῆς ἀγάπης, παρὰ διὰ τοῦ φόβου.



ΑΙ ΤΟΥ ΟΥΕΛΛΗΓΚΤΩΝΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ.

Ὅτε ὁ Δουξ Ουέλληγκτων ἤρθενε, τὸ τελευταῖον πρᾶγμα ὅπερ ἔλαβεν ἦτον ὀλίγον τίτιον. Ἐνῶ τοῦ τὸ ἐπρόσφερον ὁ ὑπηρετῆς του, καὶ τὸν ἤρωτα, ἐὰν ἤθελε νὰ τὸ λάβῃ, ὁ Δουξ ἀπεκρίθη, «Μάλιστα, ἐὰν εὐαρεστήσῃς.» Αὐταὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις του. Ὡ! πόσην εὐγένειαν καὶ ἀγαθότητα ψυχῆς ἐκφράζουσι αἱ δύο αὐταὶ λέξεις! Ἐκεῖνος ὅστις εἶχεν ὀδηγήσει· τὰ μεγαλεῖτερα στρατεύματα ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἦτο πρὸ

ΟΙ ΟΡΕΙΝΟΙ ΛΑΠΩΝΕΣ.

Οἱ Λάπωνες κατοικοῦσι τὰς βορειοτιέρας χώρας τῆς Εὐρώπης. Ὁ ἀπλοὺς οὗτος λαὸς διαιρεῖται εἰς δύο διαφόρους τάξεις, εἰς ἀλιεῖς ἢ παραθαλασσίους Λάπωνάς, καὶ εἰς ὄρεινους Λάπωνάς. Ἡ παροῦσα εἰκὼν παριστᾷ ἕνα ἐκ τῶν ὄρεινῶν Λάπωνων, ὅστις μὲ τὰ εἰς τοὺς πόδας του προσηρμῶσμένα ξύλα διατρέχει τὴν χιόνα μὲ ὑπερβολικὴν ταχύτητα· τὸ δὲ ξύλον, τὸ ὅποιον κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά του, χρησιμεύει διὰ νὰ